

RECORDS DE COL·LEGI

Entre les maneres de proclamar la categoria socioeconòmica que tenien els estudiants, destacava l'estoig¹. A partir de la mida, el material, el nombre i el tipus de bolígrafs, retoladors, compassos, etc., els companys es feien una idea molt precisa de les rendes familiars. Dins l'apartat d'estoigs ostentosos figurava en primer lloc el de gamma alta comercialitzat per la firma C.: una cinquantena de retoladors arreglats en dues fileres que seguien l'espectre cromàtic, col·locats dins un estoig de plàstic rígid, d'un color groc pàl·lid per la part inferior, i dotat d'una tapa transparent.

Un dels posseïdors d'aquesta peça era l'alumne que els companys anomenaven Calimero, el qual solia asseure's a la primera fila, amb l'estoig perillosament situat al límit de la taula.

–Vigila, que et caurà... –el va avisar un dia en Richelieu acariciant-se el bigoti.

La reacció d'en Calimero va consistir a separar uns mil·límetres l'estoig del cantell de la taula. Minuts més tard, el colze d'en Calimero va fregar l'estoig C. que va caure de manera estrepitosa als peus del mestre. Tots els retoladors es van escampar per terra amb l'alegre dissonància d'un mikado². Després d'uns instants de silenci, en Richelieu s'hi va abraonar trepitjant-los i saltant-hi al damunt amb acarnissament. El resultat va ser que l'estoig va quedar inservible i un bon nombre de retoladors va sofrir baixa laboral.

Però en Richelieu i en Rochefort³ no eren pas les figures més temudes del col·legi Sant Pau. Aquest honor requeia en el director. Quan un alumne cometia alguna malifeta de grau superlatiu, el mestre el conduïa fins al despatx del cap suprem. [...]

El director era baix i ventrut. Posseïa dues o –quan s'enfadava– tres sotabarbes i una veu amenaçadorament ronca. Tenia una certa retirada a Alfred Hitchcock⁴, però en la imaginació dels alumnes s'assemblava més aviat a l'ogre dels contes infantils. Conscients de la seva eficàcia exemplar, els mestres l'utilitzaven profusament en forma d'amenaça. És probable que aquesta insistència contribuís a gravar en la ment d'aquells nens la vinculació entre la direcció i l'horror.

Durant anys, davant un director –de centre docent, de sucursal bancària, de recursos humans, del que fos–, la primera reacció d'en Jordi va ser arrencar a córrer.

Vicenç Pagès Jordà, *Els jugadors de whist*, Empúries, 2009.

¹ Estoig: *trousse*

² Mikado: Joc de paciència amb trossets de fusta.

³ En Rochefort: un altre professor

⁴ Productor de pel·lícules cinematogràfiques

COMPRÉHENSION (10 points)

- 1 Al vostre parer, a quina època aproximadament es poden situar els fets que explica el text? Citeu elements del text per justificar la vostra opinió.
- 2 Quina visió l'autor ens dóna dels col·legis catalans en aquella època?
- 3 Els professors i els alumnes citats aquí tenen tots un sobrenom. Per què? Quins elements de llur personalitat es destaquen amb aquest malnoms?
- 4 Com podeu explicar la reacció d'en Jordi, molts anys després?
- 5 Traduire :
Entre les maneres de proclamar la categoria socioeconòmica que tenien els estudiants, destacava l'estoig. A partir de la mida, el material, el nombre i el tipus de bolígrafs, retoladors, compassos, etc., els companys es feien una idea molt precisa de les rendes familiars.

EXPRESSION (10 points)

- 1 Penseu que aquesta concepció de l'escola seria encara possible avui dia? Argumenteu.
- 2 Penseu que les marques comercials (accessoris, vestits, etc.) encara tenen una gran importància a l'escola i dins la societat en general ? Justifiqueu la vostra opinió i argumenteu citant exemples de la vostra pròpia experiència.